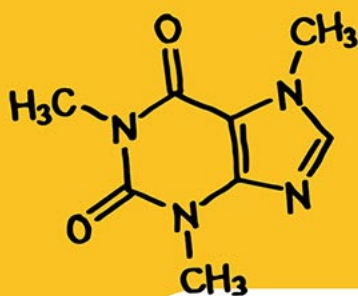

● — pointa

"Není snadné
věřit člověku,
který nepije
kávu."

Laurell K. Hamilton

SNÍLKOVA KAVÁRNA

ANEB PŘÍBĚHY ZASLECHNUTÉ U CAPPUCCINA

MARTINA ABRAHÁMOVÁ

Snílkova kavárna

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

● ■ pointa

Martina Abrahámová
Snílkova kavárna – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

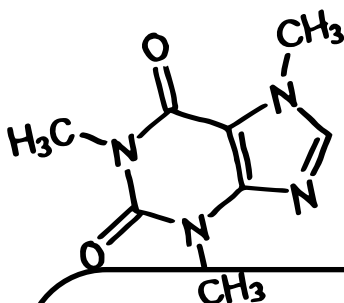
Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

SNÍLKOVA KAVÁRNA

ANEB PŘÍBĚHY ZASLECHNUTÉ U CAPPUCCINA

MARTINA ABRAHÁMOVÁ

SNÍLKOVA KAVÁRNA

ANEB PŘÍBĚHY ZASLECHNUTÉ U CAPPUCCINA

MARTINA ABRAHÁMOVÁ

● ■ pointa

Všichni máme nějaké místo, kam se schováváme před světem. Já obvykle mizím na okraj malé vesnice, kde bydlím, do rodinné kavárničky. Když se na ni podíváte, překvapí vás a pravděpodobně vám proletí hlavou, že tenhle koncept nemůže fungovat. *Kavárna uprostřed ničeho*. Je tady ale stále živo.

Nechodím sem jen připravovat kávu a roznášet drinky. Odpočívám tu. Třeba právě tak, že poslouchám vtipné příběhy a více či méně hluboká vyprávění. Někdy pohladí po duši, jindy donutí k zamyšlení, ale skoro vždycky pobaví a zlepší mi náladu.

Pokud máte chuť, pojd'te si udělat kávu nebo čaj a užijte si je spolu se mnou.

Sklenice 200-300ml

◇ mléčná pěna

◇ espresso

◇ horké mléko

◇ příchuť

LATTE
MACCHIATO

ML 2022

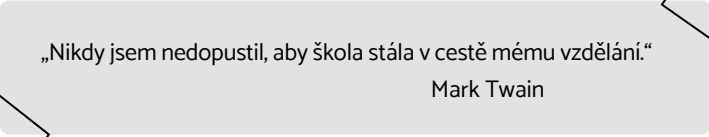
Podzim

Latte macchiato

Nápoj, který udělá radost především milovníkům větší a slabší kávy s mlékem.

Nejdříve našleháme v konvičce teplou mléčnou pěnu a nalijeme ji do připravené sklenice. Po skle, tak aby vzniklo typické oddělení kávy od mléka. Pak přilijeme klasické nebo prodloužené espresso.

Kávu můžeme doplnit různými příchutěmi. Mezi nejznámější patří například čokoláda, karamel nebo oříšek. Na podzim jsou ale nejpopulárnější o něco divočejší kombinace, jako je pumpkin spice (tedy dýňová příchut' doplněná o hřebíček a skořici) či populární perník.

„Nikdy jsem nedopustil, aby škola stála v cestě mému vzdělání.“

Mark Twain

První školní den

Prvního září zpravidla nemáte – za předpokladu, že nejste třídní učitel – mnoho práce. Zvlášť když jste v nové škole. Už tři dny předem jsem si nachystala přípravy na druhého, a dokonce jsem měla sbalený i batoh. Po probuzení mě napadly dvě otázky:

- 1) jestli jsem se někdy v životě takhle pečlivě a dopředu připravovala i jako žákyně (jen pro zajímavost: odpověď je ne)
- a 2) co budu dnes dělat?

Zaběhla jsem si pro snídani, prošla se parkem, který máme kousek od bytu, a vyrazila jsem se podívat do školy. Uvnitř už se toulaly hloučky studentů a studentek a kolem se míhaly tváře kolegů, z nichž jsem některé znala, některé vůbec a o některých jsem věděla, že bych je znát měla, ale nevpomněla jsem si ani na jméno, ani na to, kde učí... odhadem bych řekla, že u nás je asi devadesát kantorů... a cítím se trochu trapně, když v duchu uznávám, že jich najisto poznám asi šest. To není úplně dobré skóre.

„Jen doufám, že se studenty to bude lepší...“ zavrčela jsem si pro sebe a začala opatrně nakukovat do tříd, které jsem měla učit.

Pak jsem se ještě na skok stavila v kabinetu. Právě včas na to, abych zjistila, že před pár minutami začal kurz pro učitele týkající se tvorby únikových her. Zaklela jsem.

„Dobře,“ řekla jsem pak prázdnému kabinetu nahlas. „Místnost 90. A na to, abych se tam dostala, mám... minus tři minuty... Paní Hudsonová, hra začíná.“

Něco jsem si pro sebe zamumlala a za pobrukování znělky *Elementary* jsem se vydala do schodů. To bylo opravdu špatné rozhodnutí – kdo někdy zkoušel vyběhnout schody v respirátoru, jistě tuší, o čem mluvím. Je to o udušení, i když u toho nemluvíte, nezpíváte nebo neděláte jiné zhůvěřilosti. Natož když s něčím z toho začnete.

Nicméně po tom, co jsem proběhla dvě patra a ve třetím našla „tu“ místnost, zaklepala jsem a vešla. Uvnitř bylo několik skupinek čile debatujících lidí, pobíhajících po místnosti. Za učitelským stolem seděla kolegyně, která celou akci organizovala, a viditelně se dobře bavila. Za zády jí běžel odpočet. Právě nakusoval třicátou třetí minutu.

Trochu mě zamrazilo. Za poslední dobu toho na mě bylo hodně a v rámci snahy o zachování (zbytku) svého psychického zdraví se snažím vyhýbat hlučným a přelidněným místům – než se zeptáte: ne, v Praze to moc nejde – a ve třídě to hučelo jako v úlu.

Opatrně jsem vyvrávorala ven na chodbu.

„Nebojte se, pojdte mezi nás...“ ozvalo se z katedry. Kolegyně, která hru pořádala, za mnou vyběhla na chodbu a s úsměvem mě vzala zpátky do třídy.

„Dám vás do týmu k občankářům, nevadí?“ usmívala se kamarádsky. „Přidám vám do party naši novou fyzikářku. Vysvětlete jí, co se děje a o co jde,“ obrátila se na skupinu za sebou.

V hlavě se mi rozsvítilo hned několik varovných kontrol. Jednak mi naskočilo, že jsem na její e-mail, co mám za aprobaci, zapoměla odpovědět. Proč se ptala, když to ví? A proč jdu k občankářům? A proč je na mě takhle hodná? Přišla jsem pozdě, ne?

„Pardon, obvykle chodím včas,“ otočila jsem se na kolegu, kterému mě pořadatelka předala.

Usmál se.

„Pohoda. Můžeme si tykat? Já jsem Martin.“

„Já jsem Martina,“ zasmála jsem se.

„Bezva, to si budem dobře pamatovat... Tak, Martino, my jsme kabinet humanitních věd a tyhle šifry máme luštit... Vezmi si nějakou, která je tvému srdci blízká, a můžeš se pustit do práce.“

Nakonec jsem jim byla vděčná, že mě dotáhli zpátky a nechali hrát. Myslím, že něco podobného do hodiny určitě zařadím, a hlavně se z toho vyklubalo perfektní dopoledne. Bylo fajn moct si na chvíli zase hrát.

„Jak víš, že jsem fyzikářka?“ zeptala jsem se kolegyně pořadatelky, když jsme skončili.

„Když jsi mi neodpověděla, vygooglila jsem si tě,“ zasmála se. „A zjistila jsem, že i píšeš. A že jsi dost nadšená do toho, co děláš.“

„Nadšená fyzikářka?“ ozval se Martin, „to je...“

„Protimluv, já vím.“

„Chtěl jsem říct super,“ rozchechtal se, „ale jak chceš...“